Slet 1942

Bertel Thorvaldsen.

Der gik en Mand paa Holmen;
Træbilleder han skar,
Som danske Orlogsskibe
I Stavnen siden bar.

En lille Dreng ham bragte
Imellemstunder Mad;
Det var jo Sønnen Bertel,
Saae paa de Konster glad.

Han tegned i sin Stue,
Hvad ham for Øiet faldt,
Og snitted selv paa Faders
Den store Trægestalt.

Og meer og meer blev Legen
Hans Hjerte dyrebar; —
Nu staaer han som en Mester,
Der ingen Lige har.

Af Marmorblokken skabte
Han Billeder paa Jord;
Det er, som om de leved,
Og Læben havde Ord.

Ja, hvis de eied Livet,
Og om iblandt os gik,
Ei skjønnere Mand og Kvinde
Dit Øie at skue fik.

Mangfoldig er hans Gave:
Han former Stenen blød,
Og Ynde, let og smidig,
Gaaer af dens haarde Skjød.

Sin Kjærlighed den tolker,
Sin Gudsfrygt, sine Savn,
Sin Længsel, Smiil og Smerte
Sin Fred i Dødens Favn.

Johannes i sin Ørken
Forkynder blid og from:
O, træder ind, Udvalgte!
Her er Guds Helligdom.

Den, som paa Herrens Alter
Saae Frelseren, Guds Søn,
Vil aldrig Hænder folde,
Sank han ei her i Bøn.

Og blandt Apostelskaren
Er Ord til Overflod:
Han laae ved Jesu Hjerte,
Og han som Klippen stod.

Der meget var at tolke,
Om nævnes skulde Alt:
En Hær af Mesterstykker
Han har for Lyset kaldt. —

I Syden han som Yngling
Beskued Oldtids Værk;
Her prøved han at flagre,
Men der blev Vingen stærk.

Han hamred i sit Værksted;
Og Paven selv i Rom
Ei nær saa godt man kjender
Den vide Verden om. —

Alt tre og tyve Somre
Udbredet var hans Ry;
Da drog en gammel Hjemvee
Ham til hans Fødeby.

Paa Veien han som Fyrste
Blev hilst af Høi og Lav; —
Han os sit eget Indtog
I Alexanders gav.

Her var han Søn af Huset
Hiinsides kun berømt;
Her havde han sin Ungdoms
Nøisomme Fremtid drømt.

Og nu! — Hans Hjertes Fylde
I Taarer sig udgjød,
Mens Dannemark velsigned
Den Spire af sit Skjød.

Han stod i Skolen atter,
Sin Barndoms Hjem han saae,
Ja selv den gamle Portner
Med Hat i Haanden staae.

En Reise var det Syundne,
Nu var han først i Havn:
Med Kys den gamle Tjener
Han trykked i sin Favn.

Han drog mod Syden atter,
Ham Konstens Engel bandt;
Den graalokdækte Tinding
Sig nye Kroner vandt.

Da saaes i Middelhavet
Igjen en dansk Fregat;
En Olding stod paa Dækkei;
Mod Nord blev Coursen sat.

I Øresund der runged
Salut fra Øst og Vest,
De tvende Riger hilste
Sin Ætling og sin Gjæst.

Snart hørte Kongestaden
Flotillens Sang og Klang;
Paa Bølgen lød Velkommen
Fra Bredden anden Gang.

Og Folkets Hænder bar ham
Til Skolens Haller hen,
Og saae ham paa Altanen
Med Hurra stolt igjen.

Ei før har nogen Konstner
En saadan Jubel vakt;
Det var en Tak til Sønnen,
Og af hans Moder bragt.

Hun maatte sagtens føle,
Hvor fromt hans Hjerte slog,
Da hun de store Skatte
Som Arvedeel modtog.

Og naar Museet aabner
Sin rige Helligdom,
Da eier hun i Norden,
Hvad Verden leder om.

N. Krossing.

Thorvaldsens Museums
Smaatryk-Samling 1849.